

Остале бѣхъ само три войводи живи; червенѣхъ се насждѣ крѣвави рѣки; високо се трупахъ и казашки и неприятелски тѣла. Погледна Тарасъ на небото, а по небо лети цѣла верига гарване. Имѣ - ште за тѣхъ храна! А тамъ гледашъ налѣзнахъ на конше Метелица; отхвъркна главата на втори Писаренко и замига съ очи; подкоси се и падна. Охримъ Гуска, съсѣченъ на четири части. „Хайде сега!“ рече Тарасъ и махна съ кърпа. Остапъ се догади, излѣзе изъ метери-зѣтъ и удари силно на конницата. Ляситѣ не устоѣхъ, а той ги погна и закара ги право на това мѣсто, дѣто бѣхъ набити въ земята колѣе и копия. Зѣхъ конѣтъ да се съпинатъ, а ляситѣ да се премѣтатъ презъ главитѣ имъ. А въ това време корсунцитѣ, които стоѣхъ на краятъ, видѣхъ, че ги достига куршумъ, грѣмнѣхъ отведнѣжъ изъ пушкитѣ. Ляситѣ се убъркахъ и сметохъ, а казацитѣ се ободрихъ. „Ето и наша побѣда!“ расчухъ се отсѣдѣ запорожски гласове, за-свирихъ рогае и показа се побѣдоносенъ прѣпорецъ. Ляситѣ бѣгахъ и криѣхъ се на всѣ-странъ. А Тарасъ гледаше на градскитѣ врата и рече: „Оште не е пълна побѣда!“ и право каза.

Отвори хъ се вратата и излѣзе оттамъ хусарски полкъ, хубостта на сичкитѣ конни полкове. Конѣтъ на сичкитѣ бѣхъ до единъ вра-ни; предъ тѣхъ лѣтѣше единъ юнакъ отъ сичкитѣ най-прѣгавъ и най-хубавъ; черна коса се развѣваше изъ-подъ мѣдната му шанка; на рѣжката му се виѣше скѣпъ шарфъ, шитъ отъ пѣрвата хубавица. Тарасъ като че се вкамени, кога видѣ, че това е Андрей. А той, распаленъ отъ огнѣтъ на битвата, жѣденъ да заслужи врѣзаниѣтъ на рѣжката даръ, припусна като една млада бърза хрѣтка, която е най-хубава и най-млада отъ сичкитѣ. Викне ѣ ловчия — и тя се спусне, истѣгне право позѣтъ си по въздухѣтъ, наклони се на една страна съ сичкото си тѣло, размѣта сиѣгѣтъ и отъ горештинѣ десетъ пѣти над-варва самиятъ заецъ. Запрѣ се Тарасъ и гледаше го, какъ чисти пѣтъ предъ себе си, разгонва, сѣче и бие надѣсно и налѣво. Та-расъ не утѣрпѣ и извика: „Какъ? своитѣ? своитѣ? ти биешъ своитѣ, дяволско чедо?“ Но Андрей не распознаваше, кой е предъ него, свои или други нѣкои: той ништо не видѣше. Той видѣше кѣдрици, кѣдрици дълги и грѣди бѣли, като лебедъ въ рѣката, бѣлоснѣжна шия и рамена, и спичко, што е създадено за безумни цалувки.

Тарасъ викаше: „Момчета! замамето ми го въ шумата, само въ